

SKRUPULIANTŲ IŠPAŽINTIS

/ 54 /

Nuodėmklausiai labai dažnai sutinka žmonių - penitentų, kurie beveik kiekviename išpažintyje pasisako tą patį: "Aš noriu pakartoti nuodėmių iš praeitą išpažinties. Ar galima?" Arba kitas sako: "Aš noriu atlikti išpažintį iš viso gyvenimo". Išpažintis nesiekia toliau kaip pusę metų ar net mažiau. Vėl kitas ar kita, ir nieko nesakęs ir neklausęs ar galima, ima pasakotis savo nuodėmes be galo. Pradės nuo smulkiausių dalykų; pasakos visokiausias aplinkybes su nereikalingomis smulkmenomis ir beveik be pabaigos. Kira sykį nepertrauki ir klausai, laukdamas, kada pats iš pasakojimą, bet galo nesuleuki. Po valandos ar po dvejų gali jis ir ateiti, bet iki tol paprastai, nei laiko nebūna išlyti, nei kantrybės neužtenka. Tik galėdamasis žmogus ir norėdamas, kad jis nusiramintų, kartais pamėgina laukti iki baigs kalbą. Tai skrupuliantų išpažintis. Tiems žmonėms matosi blogybės, kur jų nei nėra, arba didelės nuodėmės išžiūrimos ten, kur tėra tik maži dalykai ar ir visiškai ne nuodėmės. Tai labai sąžiningi žmonės, o ne retai būna ir dideli nusidėjėliai, kokie nors įprotininkai į sunkias nuodėmes, kurie neturi geros išugdytos sąžinės ir nesugeba skirti morališkai blogų dalykų. Kaip daugelis apsilaidelių ir atsilaidelių nesuranda savyje beveik jokios nuodėmės, nors jie nepildo jau beveik nei vieno Dievo ir Bažnyčios įsakymo. Kaip šie tikintieji nuodėmę kartą mato kiekviename žingsnyje. Jie ją mato ir nori atsikratyti, bet to padaryti jiems niekada nepavyksta, nes jie atrodo, kad vis iš naujo į jas patenka ir

Jų tiek daug, kad net suskaičiuoti žmogū-
kai nebegali. Dėl to jie kartoja ir kartoja
vis iš naujo savo išpažintis, jas papildy-
nėdami arba tiesiog iš naujo jas atlikdami.
Ir kas svarbiausia, kad tie žmonės patys be-
veik neturėdami svaikos nuovokos apie tuos
dalykus, nepasitiki ir nuodėmklausiu. Jie
nieku gyvu nenori sutikti su nuodėmklausio
nuomone ir mano, kad jis klysta, nežinoda-
mas tikrosios jų sielos būsenos, nes jie
jam jos ir nesugeba papasakoti. Nepasitike-
dami nuodėmklausiais, tie žmonės vis iš nau-
jo ieškosi naujų, jė jų nuomone, geresnių.
Dėl to skrupuliantai niekada nepraleidžia
progos savo "viso gyvenimo" išpažintis at-
likinėti pas naujai atvežilavusius į parapi-
ją dirbti kunigus. O gerais nuodėmklausiais
laiko tokie tuos, kurie jiems duoda visą ve-
lią prie klausyklos langelio ir klauso jų
pasakojimo leisdami išsikalbėti. "as turi
daugiau melnės savo penitentams ir sveiko
proto, tas sugeba įsigyti jų pasitikėjimą
ir paskui gali padėti tiems tikrai nelaimin-
giems žmonėms. Bet paprastai nuodėmklausiai
nenori užsiimti su tokiais, anot jų "sunkiais
žmonėmis" ir jiems neleidžia išpažintis at-
likinėti taip, kaip jie nori. Ypač tokie ne-
nori visokių išpažinčių iš "viso gyvenimo".
Kas tokiems penitentams daryti?

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Pirmasis dalykas, kuris reikia jiems
atsiminti, reikia žinoti tai, kad jų būklė
nera jau tokia bloga, kaip jiems atrodo. "au
vien dėl to, kad jie taip labai bijo sun-
kios nuodėmės, ji jiems ir negali pasitai-
kyti. Didelė sunkiai nuodėmei atsirasti
pagrindinė sąlyga yra valios nora ją pada-
ryti. Net ir tuo atveju, kada koks žmogus

būtų įprętas į kokią sunkią nuodėmę, saky-
sime, nuodėmę prieš skaistybę, tai ir tuo
stveju jo prasikaltimas yra daugiausiai
lengvos nuodėmės, nes toks ir darydamas yra
nuodėmės, vis bijo, kad jos nebūtų sunkios.
Tokio nuodėmės dažniausiai būna iš žmogiško
silpnumo, o ne iš jo blogumo.

Antras dalykas tokiems žinotinas yra
tai, kad jiems negalima per daug raustis po
savo gyvenimą. Tokie sąžinės sąskaitas turi
atlikti griežtai nustatyta laiku: 10 - 15
minučių ir viskas. Ilgos sąžinės sąskaitos
juos priveda prie svarstymų, o šie prie ne-
aiškumų ir begalinių abejonių. Paigi trumpai
drūtai, kaip sakoma, pergalvojęs praėjusį
laiką, konstatavai, kas tenai įvyko ir dau-
giau nieko. O apie pečias nuodėmes tegul
spręs pats nuodėmklauasis: kas jam atrodyt
sunkios, tegul būs sunkios, kas lengvos -
lengvos. Nereikia tokiems per daug gilinti
į nuodėmių aplinkybes, nes vistiek jų
jie tikaliai nenustatytys teisingai. Jeigu
bus reikalo, nuodėmklauasis pats paklaus apie
tai. Tada ir pasakysi.

Svarbiausias dalykas tokiems būti vi-
siškai paklusniems nuodėmklauseiui. Žinoma,
jį galima pasirinkti, nes tam kiekvienas
penitentas turi teisę, tačiau rinktis iš-
mintingai ir pasirinkus, pripažinti, jog
jis išpažinties klausio nemiegodamas ir viską
girdi, kas jam sakoma. Svarbiausia, jog
~~patikrintas~~ apie viską pasakyta galvo-
ja daugiau, negu pats penitentas, nes jam
ir pareiga galvoti, kad galėtų būti teisin-
gas teisėjas. Būtina pripažinti, jog kiek-
vienas nuodėmklauasis, pas kokį toks beati-
kų išpažinti, už jį daugiau žino ir ne ma-
žiau už jį jaučia atsakomybę. Dėl to, jeigu
nuodėmklauasis sako, kad jau jam viskas aiš-
ku, nemanyti, jog taip sako tik šiaip sau,

kad nusibodo klausyti, o dėl to, kad iš tie-
 sų jam aišku. Jeigu nuodėmklausis mano, kad
 išpažinčių nereikia kartoti, tai šitai taip
 pat reikia pripažinti ir sutikti su jų nuo-
 mone, kad tenai tikro blogumo nebuvo, nors
 ir kitaip atrodytų. Labai blogas dalykas
 čia nesutikti su nuodėmklausio nuomone ir
 su juo ginčytis dėl nuodėmių sunkumo, ir
 dėl pačių išpažinčių būtinumo ar jų dažnumo.
 Reikia bent kiek prisipažinti, kad ir nuo-
 dėmklausis imsi ant savęs atsakomybę, jei-
 gu jau ką nors draudžia, ar įsako. Bent
 jau tuo atveju penitentas tikrai prieš Die-
 vą neatsakys. Neskaityti blogais nuodėmklau-
 siais tų kunigų, kurie iš viso nesileidžia
 į jokias kalbas apie "viso gyvenimo" išpa-
 žintį ar apie jų kartojimus. Neatsiras tokio
 kunigo, kuris matydamas tikrą reikalą, neleis-
 tų savo penitentui susitvarkyti. Jeigu taip
 kas padaro, tai ženklas, kad to nei nereikia.
 Ir labiausiai paviršutiniškas nuodėmklausis
 nerizikuos prisiimti ant savęs atsakomybę
 už kitų nuodėmes, jei tikrai matys, kad taip
 bus. Iš kitos pusės nelaikyti gerais ir to-
 kių nuodėmklausių, kurie prie klausyklos lan-
 gelio leidžia plepėti visokiąsias niekias.
 Tuo atveju tai gerai žinokite, ne jie mums,
 bet jūs jiems vadovaujate. Jie tik abejingai
 pamurkso, ką jūs jiems besakytumėte vien dėl
 "šventos ramybės". Protingas nuodėmklausis
 ne iš karto griežtai jums uždraus, nei bus
 visiškai pasyvus ką jūs jam bederytumėte, bet
 išklausys kiek begalima pakęsti nenusadingą
 ir nereikalingą pasakojimą, paskui jus ap-
 klausinės ir tada nuspręs. Toks sprendimas
 jums bus pats teisingiausias, nes bus paren-
 tas ir jūsų meile, ir stropli pareigos ėji-
 mu. Jei tokį sutiktumėte, pakluskite jo pa-
 tvarkymams kiek begalite labiau, nes jūsų
 išsivadavimas iš savo negalės tik tokio

klusnumu ir tepagydomas. O klusnumas tokiam
nuodėmklausiai pats geriausias vaistas. Dėnd-
rai gi neklusnų skrupulietą pamokyti neįma-
noma, nes jis pats save kankina, jeigu jau
neskaityti, kad savo nuodėmklausį dvigubai.
Amen.

1968.2.15.